

gen av nr. 95 så hårdt medtagne ord *Lob* = løb (s. 67 ff: det »fatale«, »fortvivlede«, »velsignede »Lob«!). Denne form er ikke nødvendigvis, som man fristes til at tro Brix mener, et udslag av rimnød, og behøver heller ikke skyldes påvirkning fra svensk; den er nemlig ganske almindelig i tidens danske sprog. Holberg-kenderen Hans Brix kunne ha slået op i ODS og ville der ha fundet ikke færre end otte Holberg-citater med stavemåden *Laab*, *Lob*; *lob* findes hos Moth, og Tøger Reenberg citeres for »Plancternes og Maanens *Lob*«; Thura har »hans Lives *Lob*«, og selve Brorson rimer frimodigt »Mod Himlen glade op ~ At ende vores *Lob*«! (Disse eksempler kan med lethed suppleres). Gammeldansk har formerne løp, lop o. l. ved siden av hinanden, og det lader til at der har eksisteret dobbeltformer længe (Stub har også »Løbet« nr. 53, 5<sup>o</sup>); Feilbergs jyske ordbog har formen låf, og fynsk (Stub?) har låw (se Brøndum-Nielsen: Gammeldansk Grammatik 1<sup>o</sup>, 333). Stub rimer i nr. 95 10 gange på »op«, 5 gange på »Krop«, 2 gange på »Haab« samt 1 gang på »Trop«, »Top« og »Hob«; vokalen i »Lob« har formentlig været som i »op«.

Jørgen Ottosen.

## TIDLIGT KENDSKAB TIL HOLBERG

Ved bytinget i Ringkjøbing førtes 1735 en proces mellem forpagter Hans Nielsen Colding på Søgaard i Nysogn og byfogeden i Ringkjøbing. I et indlæg skriver forpagteren således om byfogeden (Ringkjøbing rådstuearkiv. Retsakter 1642–1859):

»Det befryktes, at dend kongelig Naade og Embede, der er lagt paa ham, har giordt hans honieur [sic!] saa ambitionerit som Jeppes paa Bierget«.

Så tidligt som 13 år efter »Jeppe på Bjerget«s fremkomst kunne man altså, selv i en fjern krog af riget, forudsætte, at komedien var så velkendt, at en henvisning til dens hovedperson var tilstrækkelig til at karakterisere en mand.

Carl Lindberg Nielsen.

## EN TEKSTRETTELSE FRA ST. ST. BLICHER SELV

Blichers novelle »Stodderkongen«, der kom i samlingen »Fem Noveller og to jyske Sange« 1844, indeholder en meningsløs sætning. S. 10 l. 17–18 (Saml. Skr. XXVII. 163) læses: »Cathinka vred, giver Pjotr ætta han fen, Gan ikke kan lever«. I et eksemplar af bogen, som har været i Blichers hånd, er det meningsløse »han fen« overstreget, og i margenen udfor er skrevet *sau-*, men blækket er løbet ud i det limfattige trykpapir, og det er streget igen. Under teksten er et nyt s klattet ud, men tredje gang lykkes rettelsen *saufen*, hvorved der – med hjælp af Blichers fodnoter

– bliver mening i den russisk–tysk–danske sætning. I gotisk skrift kan langt s forveksles med h og u med n, især hvis krøllen mangler over u-et, og skriften er utydelig.

Når det vides, at et eksemplar af en bog kommer fra forfatterens hånd, ligger det nær at slutte, at en tekstrettelse skyldes ham, og skrifttrækkene og blækkets farve, jfr. nedenfor, synes at bekræfte, at det er Blicher, der har gjort rettelsen.

På titelbladets bagside er skrevet følgende dedikation:

*Til Hr: Cand: Theol:  
Ludvig Lakier  
I Stodderposer, Skyttetasker  
En grumme Hob man sammenhjasker  
I huult Træ – som i Bog kan pakke  
Alt Skramlerie. Jeg beder: tag  
tiltakke!  
S S Blicher*

Bogen har tilhørt præsten Ludvig Lakier (1814–1886), broder til Wilhelm Christian Lakier (1809–1847), der var Blichers kapellan fra 1842 til sin død. Dedikationen spiller på titlerne og indholdet af samlingens tre første noveller: stodderposer – »Stodderkongen«, skyttetasker – skytten (på Aunsbjerg) »Guillaume de Martonniere«, hult træ – »Den hule Ecg« og kan måske tænkes at sige lidt om et selvkritisk syn på indholdet.

*Povl Skadhauge.*

## ST. ST. BLICHER OG »THE VICAR OF WAKEFIELD«

I Danske Studier 1922 gennemgik Søren Vasegaard i en artikel, der med uvæsentlige ændringer blev optrykt som et kapitel af hans »Blichers Liv og Digtning 1820–1836« 1926, Blichers forhold til »The Vicar of Wakefield« og viste, hvorledes Blicher i den grad havde taget Oliver Goldsmiths barn til sit hjerte, at romanen i dens danske skikkelse var blevet næsten lige så meget hans som Goldsmiths – hans kunstneriske adoptivbarn, som Vasegaard skriver.

Når man sammenligner oversættelsen med originalen, bliver man opmærksom på en række afvigende enkeltheder, som naturligvis ikke alle kan være omtalt af Vasegaard. Det er især i romanens sidste del, og de viser, med hvilken ophøjelse – man fristes til at sige hensynsløs – frihed over for Goldsmiths tekst Blicher har foretaget sin oversættelse, omtrent som man tænker sig, en forfatter kan arbejde med et af sine egne værker for at omredigere det til en ny udgave. Gang på gang møder man afvigelser, udeladelser eller tilføjelser.